

MONDIAL HUMOR

10 CTS.

Redacció i Administració: Carrer de Mallorca, 192

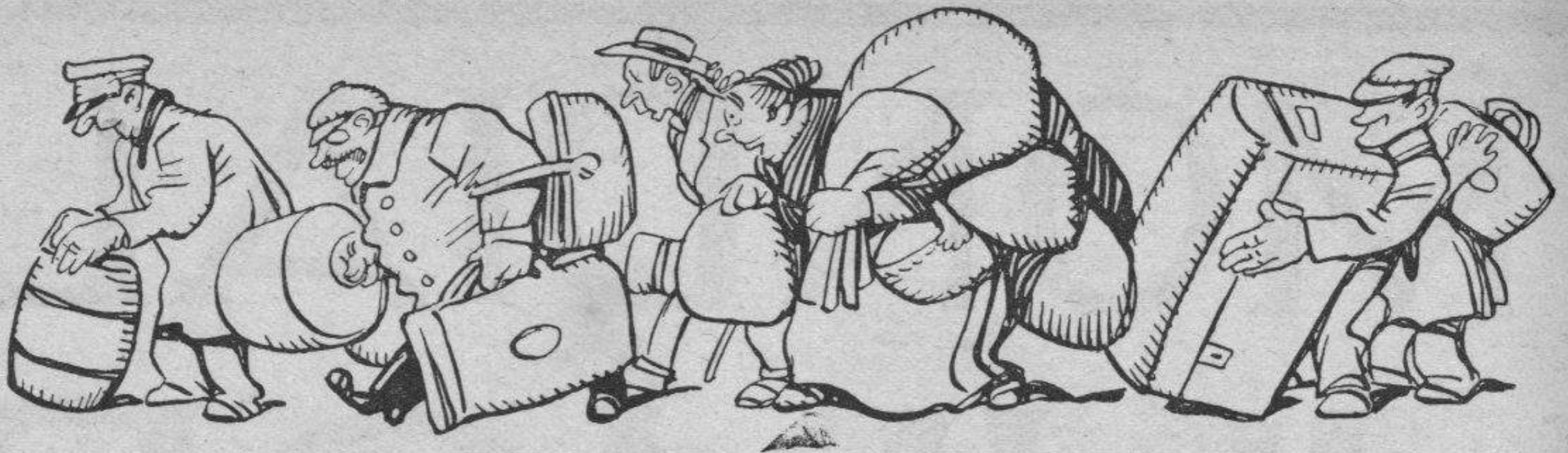
10 CTS.

AL RESTAURANT

MONDIAL HUMOR

- Moço: aquesta aigua es bruta.
- Oh, no, senyor, no: l'aigua es ben neta; el que es brut es el got.

CRÒNIQUES FRÍVOLES

La tornada dels estiuejants

La vida ciutadana, paralitzada, o poc menys, durant l'estiu, s'ha normalitzat novament amb la tornada dels estiuejants, aiguaders, banyistes, turistes y excursionistes que abandonaren els grans centres de població a començaments de l'estiu, fugint d'una calor que aquest any no s'ha deixat sentir ni poc ni molt, amb gran desesperació dels fabricants de begudes refrigerants, de ventalls, més o menys llegítimament japonesos, i de ventiladores de tots els sistemes

ENTRE DIPLOMÀTICS

— Vostè té criteri format respecte a la qüestió dels Balkans?

— Jo no'n sé res.

— Ni jo tampoc.

(Els diaris:) En la última conferència, els embaixadors varen quedar absolutament d'acord respecte a la situació dels Balkans.

(Del Jugend, de Munich)

Pels carrers, en els quals s'hi observa una major afluència de gent, se tornen a veure cares conegudes, i un hom tot sovint ha d'aturar el pas pera estrènyer la mà d'algun amic al qual havíeu perdut de vista des de feia forces setmanes.

— Ditxosos ulls! Ja de tornada, eh?

— Sí, des d'air.

— I què tal? Què tal? Fas molt bona cara! I que emmorenit! Se coneix que t'ha pres el sol!

— Si de cas haurà estat a traició, perquè he procurat resguardar-me'n tant com he pogut.

— Be, però els aires, l'exercici...

— Ah, be: això sí... D'excursions, de casa al casino i del casino a casa, ne feia diàriament qui sab-les.

— Estas de bromal... Lo cert es que al menys dèus haver guanyat cinc kilos.

— Al contrari, he perdut tres unces, fent la manilla amb altres estiuejants i amb alguns indígenes desvagats, que són els qui se les han trobades.

— Però les aigües... Diuen que són tant bones, les aigües de les Punxales.

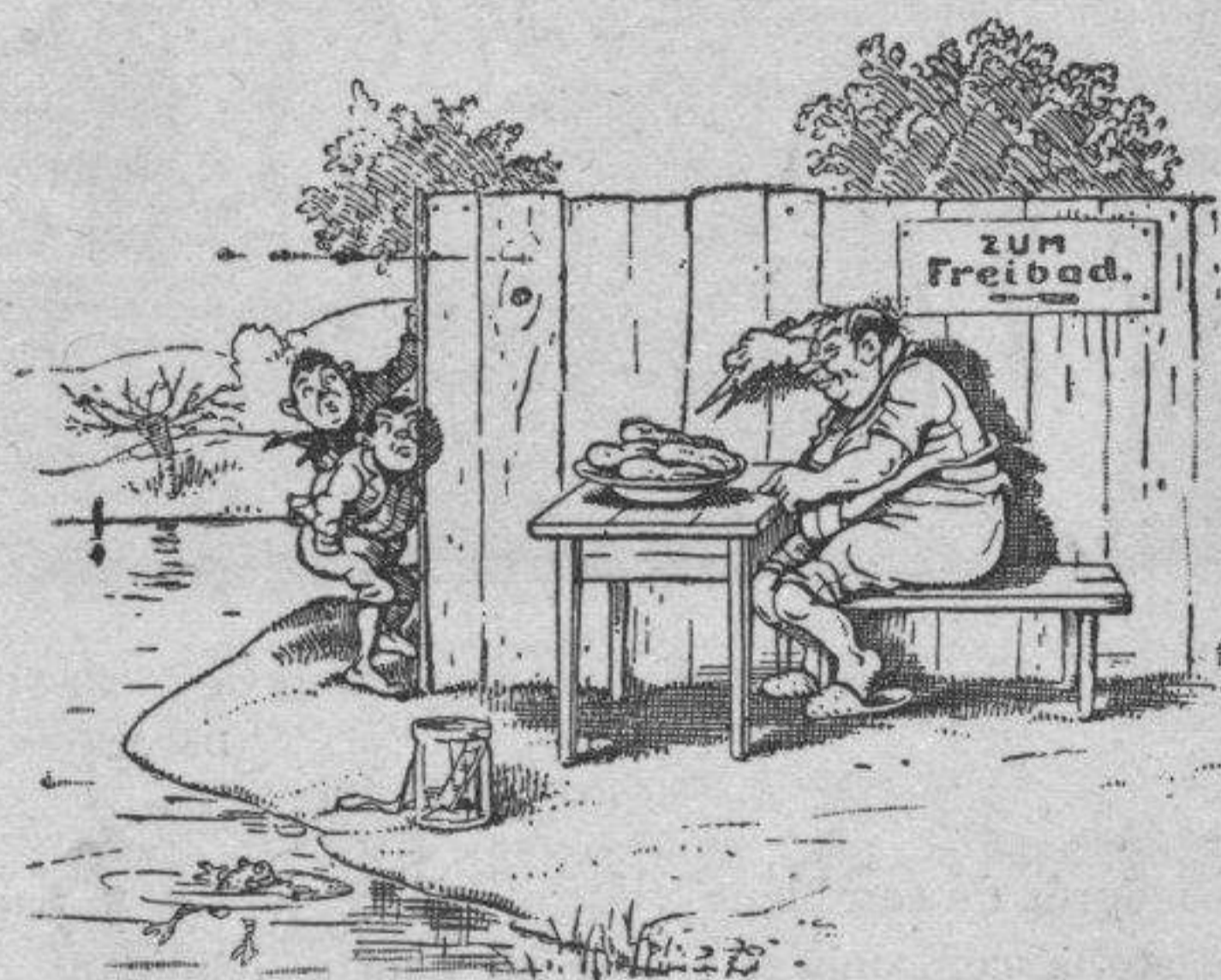
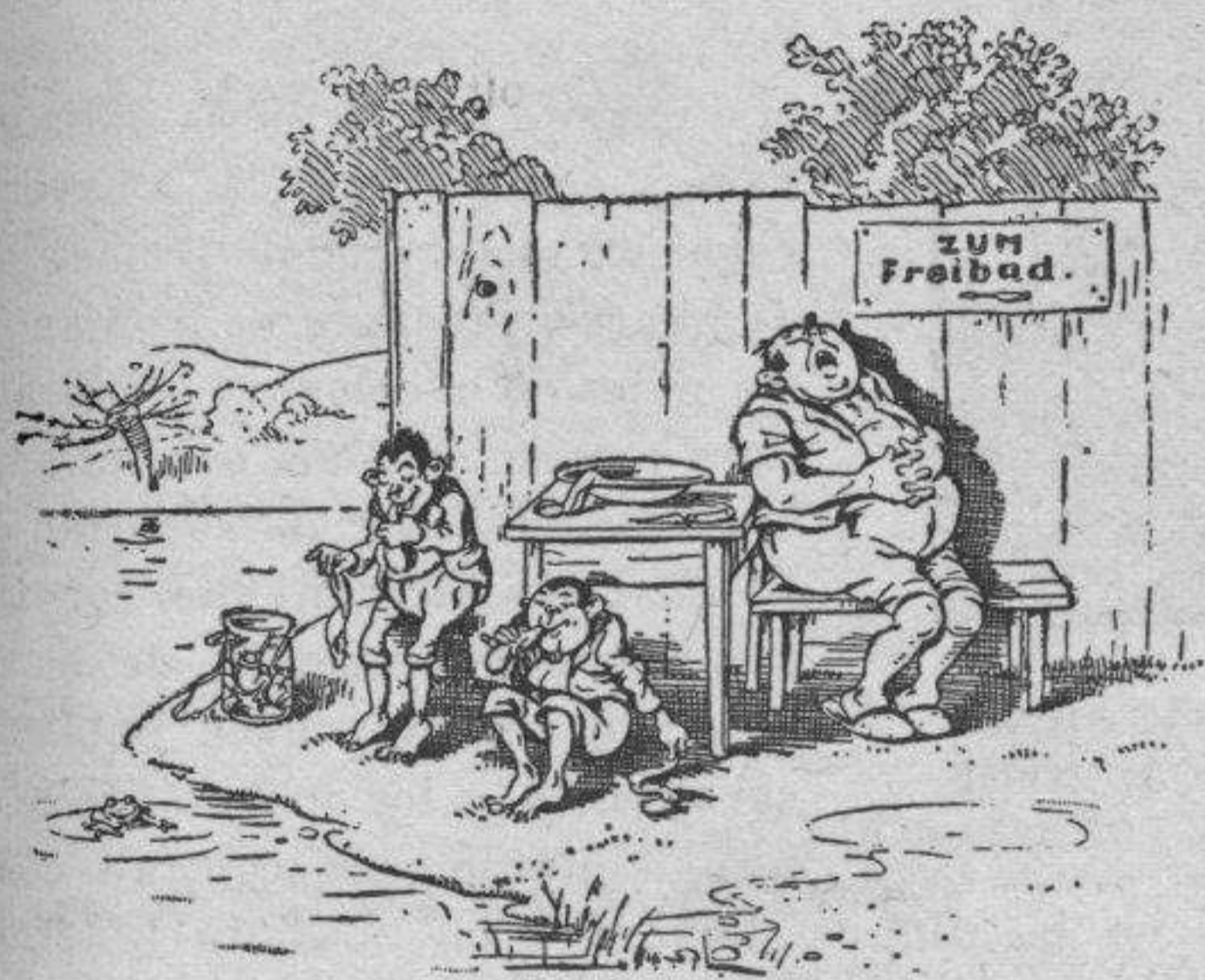
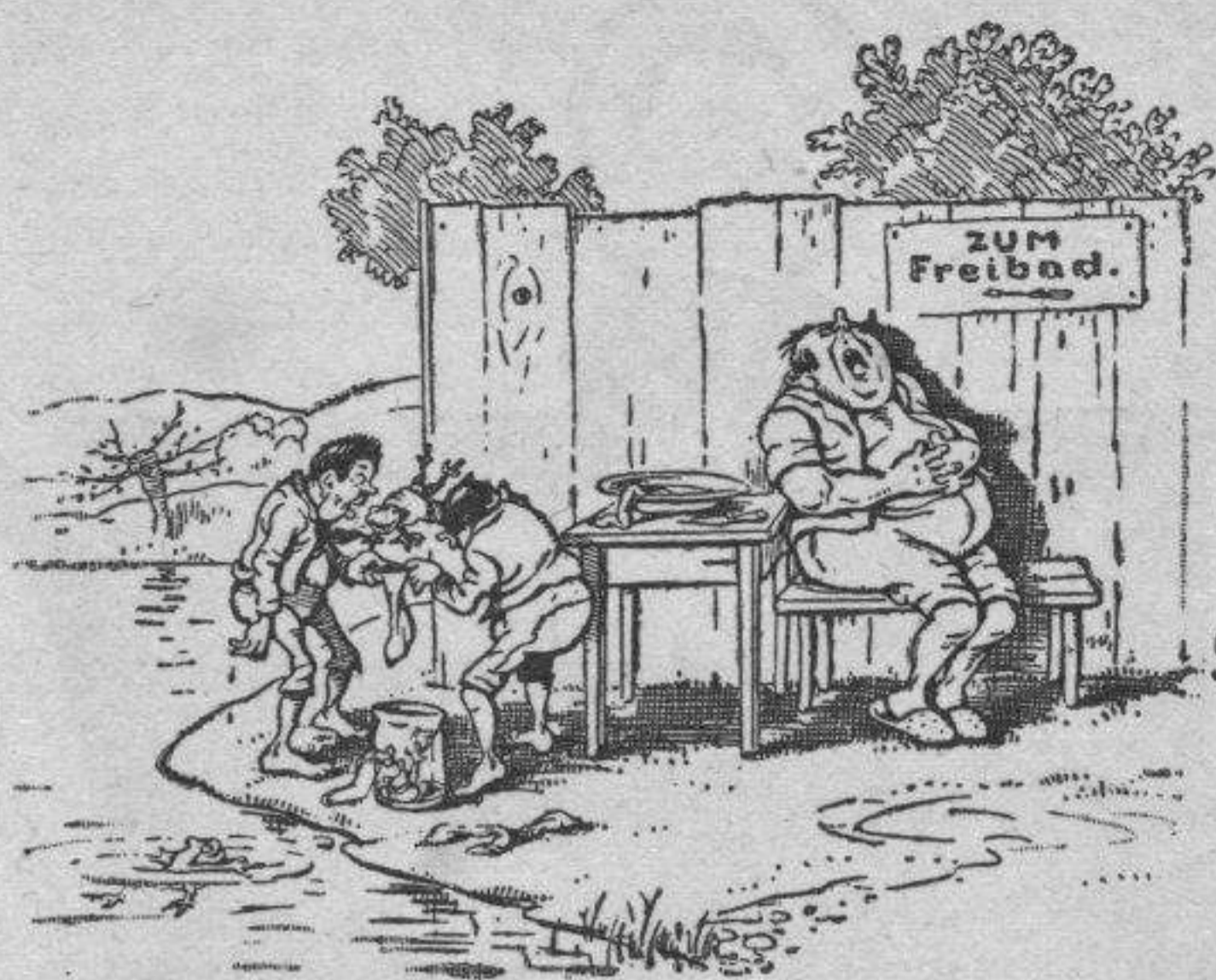
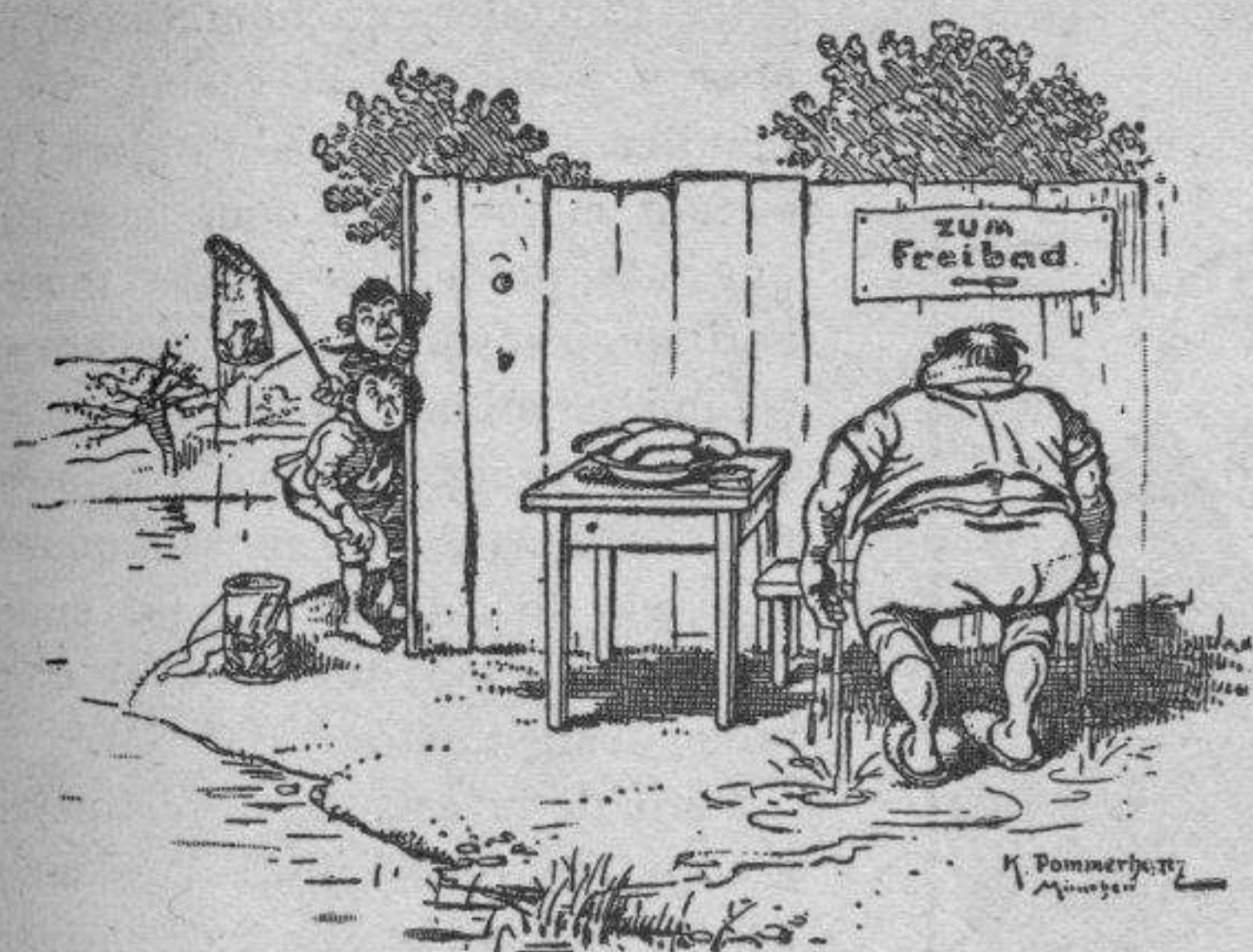
— Sí, sí: veies que cada dia m'hi rentava la cara.

— El dret al treball! Vaia un romanço! El dret de no fer res, voldria jo!

(Del Jugend, de Munich)

HISTORIETA MUDA

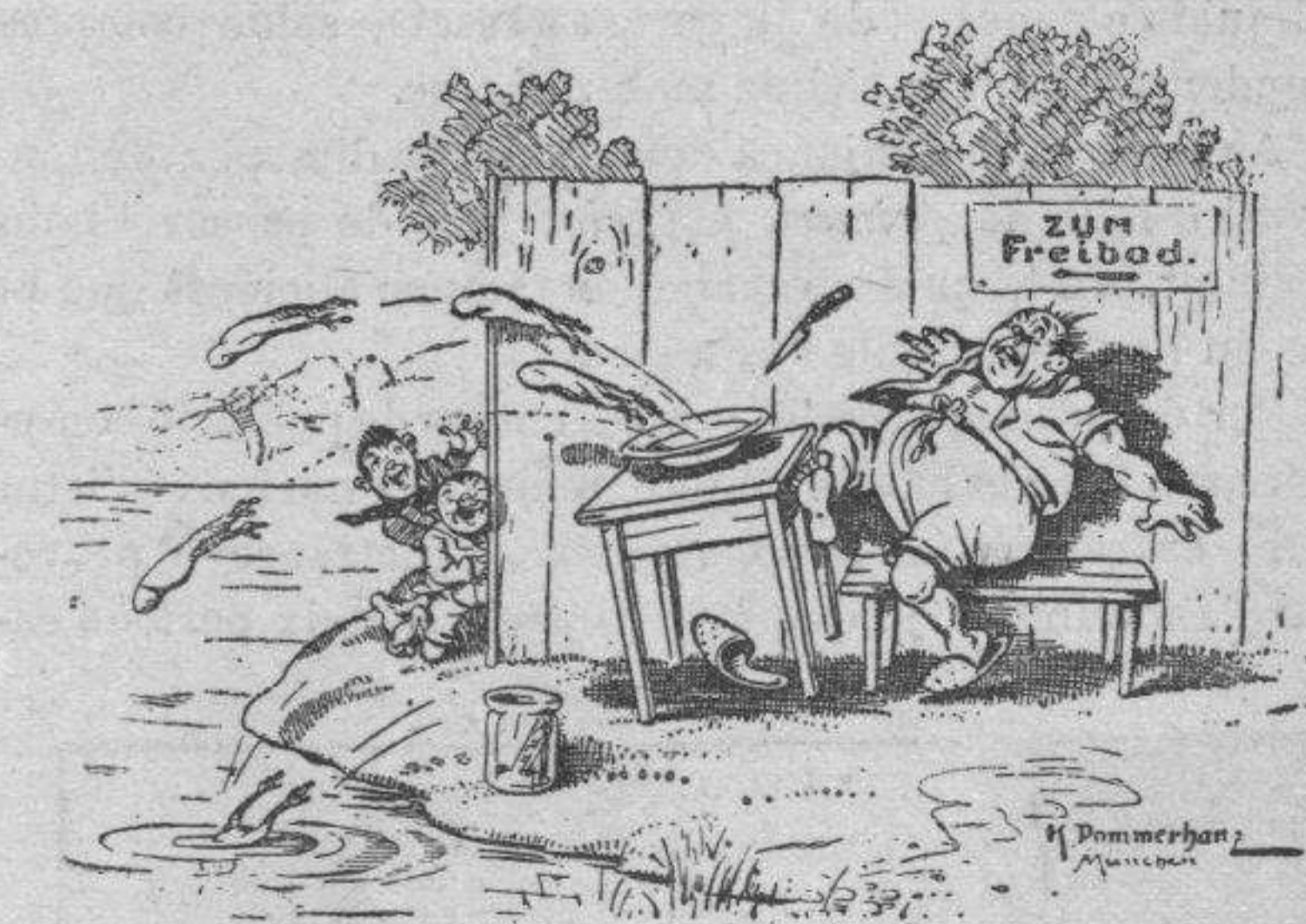
— Però per haver de menar aquesta vida no't calia moure-t de ciutat.

— Potser tens raó, però, què vols fer-hi? Es tant monòtona la vida, aquí, els mesos d'estiu!

Vetaquí un diàleg ben sovintejat aquests dies amb els interlocutors estiuejants que són sincers, el qual dona perfecta idea de com, per la gran majoria dels apoligistes de la vida del camp, se practica la rusticació que tant recomanen els higienistes als homes de ciutat i tant alaben els poetes.

Es clar que mentres un home va fent la maleta pera emprendre el viatge va fent-se tot un plan de règim primitiu, de vida higiènica i d'exercici en íntim contacte amb la naturalesa, però la bona intenció d'aquí no passa, i de bones intencions l'infern n'es ple, com diu la dita. L'aucell, encara que'l canviïn de gavia, segueix essent el mateix aucell.

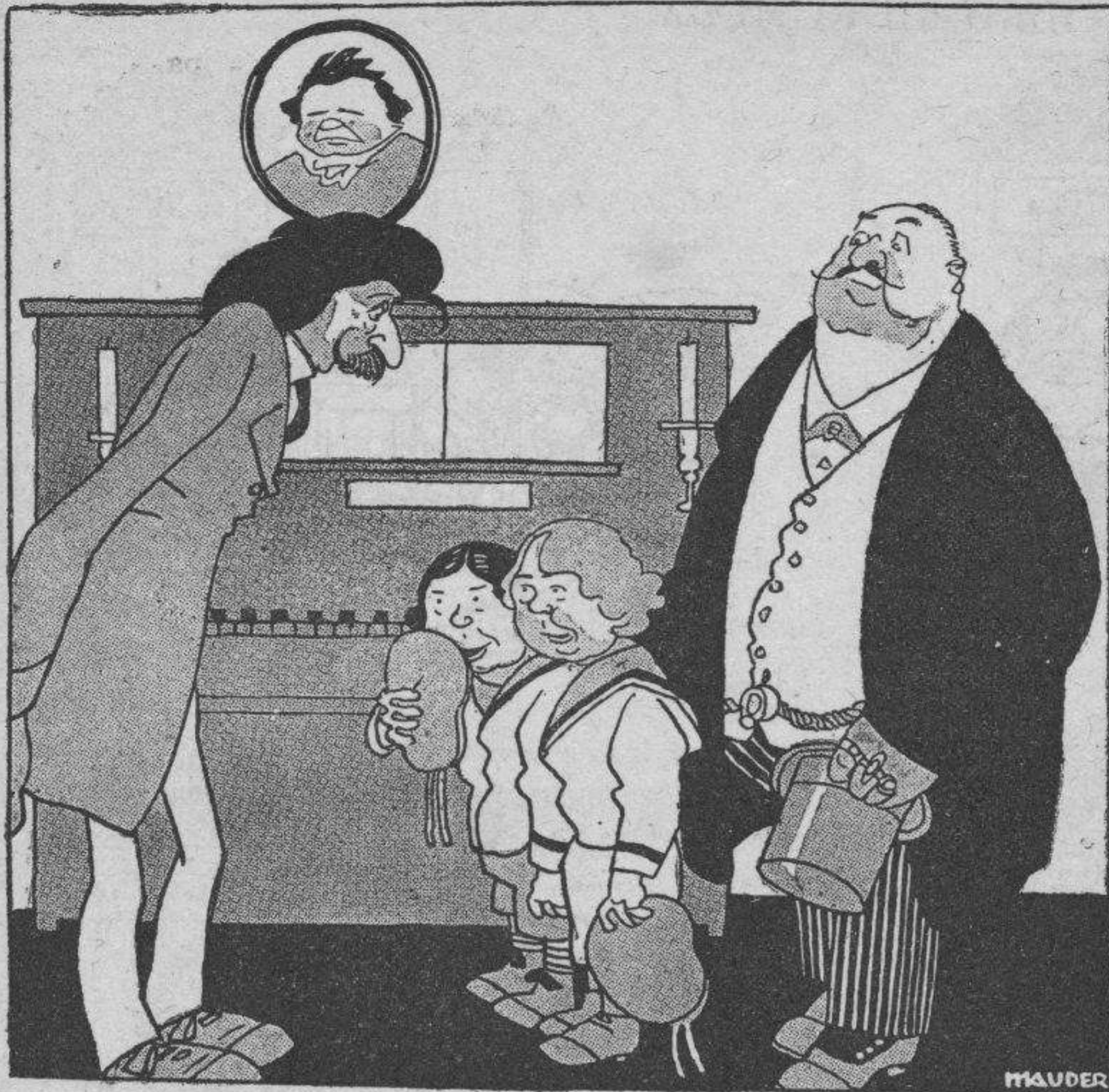
Però en contraposició a la cara d'aquesta medalla hi ha una creu, representada per aquella altra mena d'estiuejants que, portant a ciutat una existencia físicament aqueferada, en constant trasbalsament, somnien en el repòs i sedentarisme de la vida rural, pera practicar-la un cop hi són, esdernegant-se, a copia de fer jornades de camí, deixant el greix a sota les soleiades escalibadores, atrassant-se de són per tota una anyada de resultes dels tips de matinejar que's fan per no perdre les delicies de les eixides de sol, de les cantadices dels aucells i de

(Del Meggendorfer Blätter, de Munich)

l'oreig frescal de la matinada, embalsamat de tots els olors de la perfumeria silvestre.

Després encara podríem parlar dels decepcionats; dels que han anat a pendre les aigües per guarir-se dels seus càlculs, per exemple, i tornen calculant més que cap pèrit mercantil; dels que han deixat la fe al peu d'un manantial d'aigua de ferro que ells han pagat en plata de llei; dels que marxaren per fer cures d'altitud i s'han trencat la cama de resultes d'una caiguda, etcètera, etc.

— Voldria ensenyar an aquests nens de tocar el piano a quatre mans.
(Del *Meggendorfer-Blätter*, de Munich)

I després de semblant viatge, encara posa-t a parlar en castellà, com deia aquell paisà nostre, explicant una anada a Madrid en diligència; es a dir, arriba a casa i liquida els mesos de lloguer atrassats, salda comptes pendents i pren la cèdula amb recàrrec.

Aquesta es la venjança dels qui, impeditos per obligacions o falta de *primera materia*, han de passar l'estiu a ciutat, en la qual no manquen tampoc alicients que hi fassin ben soportable l'estada.

Per de prompte que'ls grans centres de població compten amb quants medis puguin tenir les estacions d'estiu pera entretenir les hores vagatives i distreure o provocar l'aburriment, ja que fins dintre'l mateix període ca-

que no ha vingut, deixant-se en absoluta indefensió contra'l *morbus* poètic, cent voltes més temible.

ARGOS

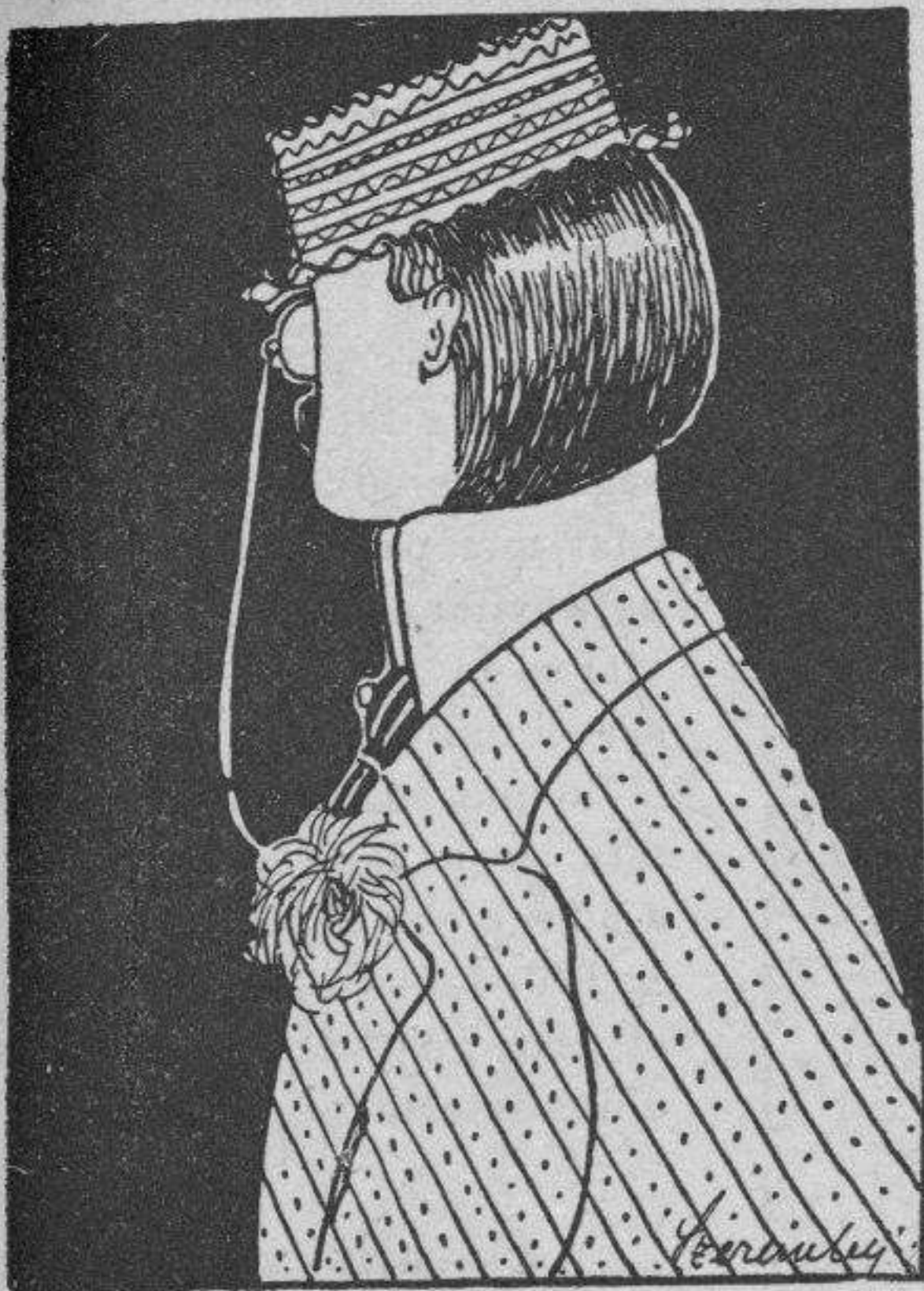
— El meu gendre i la meva filla volien divorciar-se, però sé que vostè els ha pogut convèncer de que ho deixessin córrer. Li estaré agraida tota la vida.

— Oh, al cap-d'avall no hi ha entre ells més que un mal entès. Són unes excelents persones...

... i uns magnífics clients.

(De *Le Pêle Mêle*, de Paris)

MODERNISTA

— Es carregós! Avui no se m'acuden més que idees raonables!

(Del *Jugend*, de Munich)

Petites actualitats

Conflicte duaner

A la duana de Marsella va arribar, fa pocs dies, una momia autèntica, consignada a un egipció parisenc.

Fins aquí el cas no té res de particular, per més que de momies no se'n reben cada dia.

Lo particular es que a l'anar a despatxar a l'agència la momia esmentada, els duaners varen trobar-se amb que aquesta mena d'articles no estava tarifada.

Com resoldre la qüestió? Tothom va dir-hi la seva, sense que's pronunciés el mot definitiu, fins que'l quefe de la duana resolgué incloure la momia en la classificació més aproximada.

Llavors va ser cosa de cercar, dintre de les tarifes, lo que més podria semblar-se a una momia, i després de molt mirar i remirar va convenir-se que pagués com a «bacallà sec», per considerar-se aquesta classificació com la més ajustada al bon sentit administratiu.

I pensar que, si a mà ve, la tal momia correspondria a algun dels gloriosos faraons bastidors de les Piràmides!

Isis ens valga!

Pel demés, no es aquesta la primera vegada que un cas semblant succeeix, ni que's resol a tenor d'aquest criteri duaner.

Aixís, se conta de cert entomologista espanyol, al qual havien enviat una caixa plena de papellones, apreciables insectes que, malgrat el gran consum que'n fan els poetes, no tenen classificació en els aranzels.

Doncs be: amb evident ultratge a la memoria de Linneu, Cuvier i demés padrins de la fauna mundial, els

lepidòpters varen devengar drets com a «volateria», lo mateix que unes vulgars gallinàcees o palmípedes.

Ja que hi som posats, doncs, esmentarem encara el cas de l'ardida miss Dicima Moore, que, arribada en un port de l'Àfrica oriental anglesa, va declarar als duaners l'aparell de golf, davant de qual objecte aquells foren sumits en una gran mar de confusions, acabant per sortir del pas classificant aquell fòtil entre'ls instruments agrícoles.

Es també fresc el fet d'aquell importador de cargols a Nova-York, al qual els duaners exigien uns drets de vint penics el cent, alegant que la mercaderia devia classificar-se en la categoria d'animals vius «no previstos en les tarifes».

El comerciant, per la seva part, alegava que no més devien pagar com a «llagostins i petxines». La qüestió va ser portada al tribunal, el qual va concedir als cargols la tarifa de «productes alimenticis crus i no manufacturats».

L'únic llastimós va ser que quan va venir la sentència, els «productes crus» ja estaven cuits i recuits al sol dels docks, lo qual es lo mateix que dir que tampoc tenien res d'«alimenticis».

Fàbrica de vides

Aviat les tarifes de contribució industrial s'enriquiran amb un nou concepte: el de la *fabricació de vides*, mercès a un prodigiós descobriment del Dr. Schafer, de la facultat de Berlín, el qual assegura, com a resultat d'experiments fets en el seu laboratori, que es possible produir la vida per medi de reaccions químiques.

Aixís, quan un hom vulgui casar-se, no tindrà més que

L'alpinista estimbat. — Ei, company, alerta, que aquest sot està ocupat!

(Del *Meggendorfer Blatter*, de Munich)

— I que empipadors que arriben a ser, amb aquestes disposicions municipals! Sobre tot quan el sol pica, com avui!

(Del Pêle-Mêle, de Paris)

encarregar a la fàbrica una dòna al seu gust, física i moralment, sens perjudici de dissoldre-la i fer-se'n fer una de nova bon punt li posi mal gènit, se li torni xerraire o comenci a passar-se.

Lo mateix pot dir-se respecte als fills, que's fabricaran sobre *pedido*, segons acreditats models, i d'una edat que passi dels vintitres anys, pera evitar despeses de didatge i estalviar-se la redempció a metàlic del servei militar.

Lo que, segons totes les probabilitats, no's fabricarà seran sogres, a no ser que algú tingués la capritxada de fer-se'n fer una pera donar se el gran gust de fer-la fondre dintre d'una retorta.

Cavalls intel·lectuals

A Stuttgart són actualment tema de totes les converses els famosos cavalls del veterinari Krall. Aquest meravellós ciutadà ha aconseguit ensenyar als seus nobles animals de llegir, d'escriure i de resoldre diverses operacions aritmètiques.

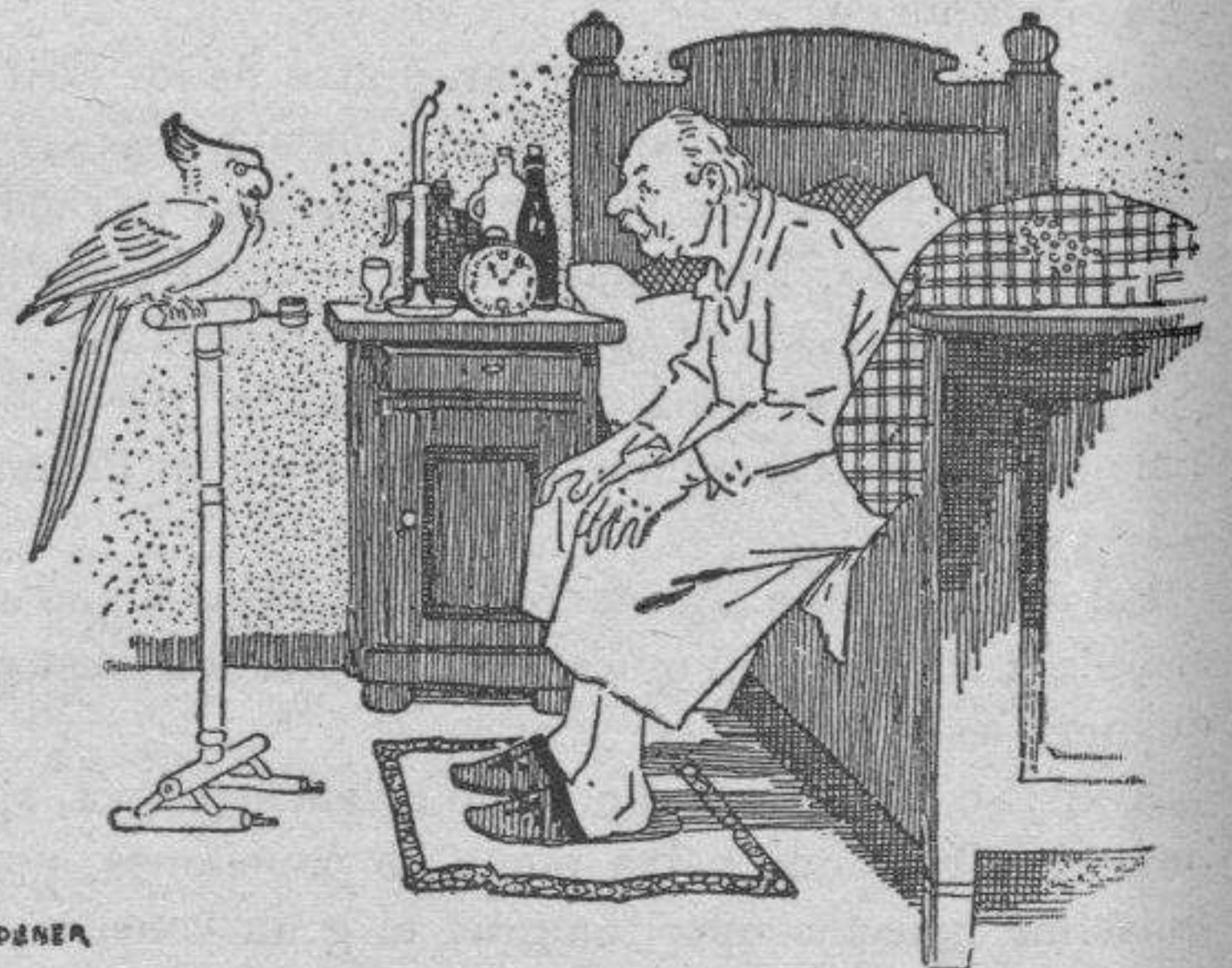
Al principi's cregué que guiava els seus cavalls per medi de signes imperceptibles, però tres doctors, dos de Stuttgart i un de Basilea, després d'assistir als exercicis dels animals de referencia, han suscrit la següent declaració, que publiquen alguns diaris:

«Els abaix firmats, després de quinze dies d'observacions, declaren lo següent:

— Sort que ara estan de moda els mitjons calats!

(Del Jugend, de Munich)

— Si hagués sabut que un llorito parlava tant clar, no m'hauria casat

(Del Megendorfer Blätter, de Munich)

— Com s'ha de dir, papà, en francès: *le cœur* o *la cœur*?
— No, home, ni una cosa ni l'altra: s'ha de dir *liqueur*.

(Del *Simplicissimus*, de Munich)

1.er Es un fet cert que'ls cavalls llegeixen els noms escrits en francès i en alemany, i els copien per medi de lletres soltes, i que fan operacions aritmètiques amb les xifres que'ls donen, ja verbalment, ja escrivint les en un paper o en una piçarra.

2.on Es un fet cert que'ls cavalls escriuen xifres i noms que mai sentiren pronunciar ni vegeren escrits. Els cavalls escriuen les paraules tal com sonen, sense tenir en compte les regles ortogràfiques (en lo qual demostren que no tenen res que envejar a moltes persones, àduc algunes que passen per lletrades).

3.er Es un fet cert que'ls cavalls escriuen per sí mateixos, i sense que ningú els digui res, paraules completament comprensibles.

4.rt Es un fet cert que mentres escrivien, llegien o feien càlculs no se'ls indicava res, ni per modi de la veu ni de gestes, i que sovintment verificaven dits exercicis trobant-se absents el veterinari Krall i els seus criats.»

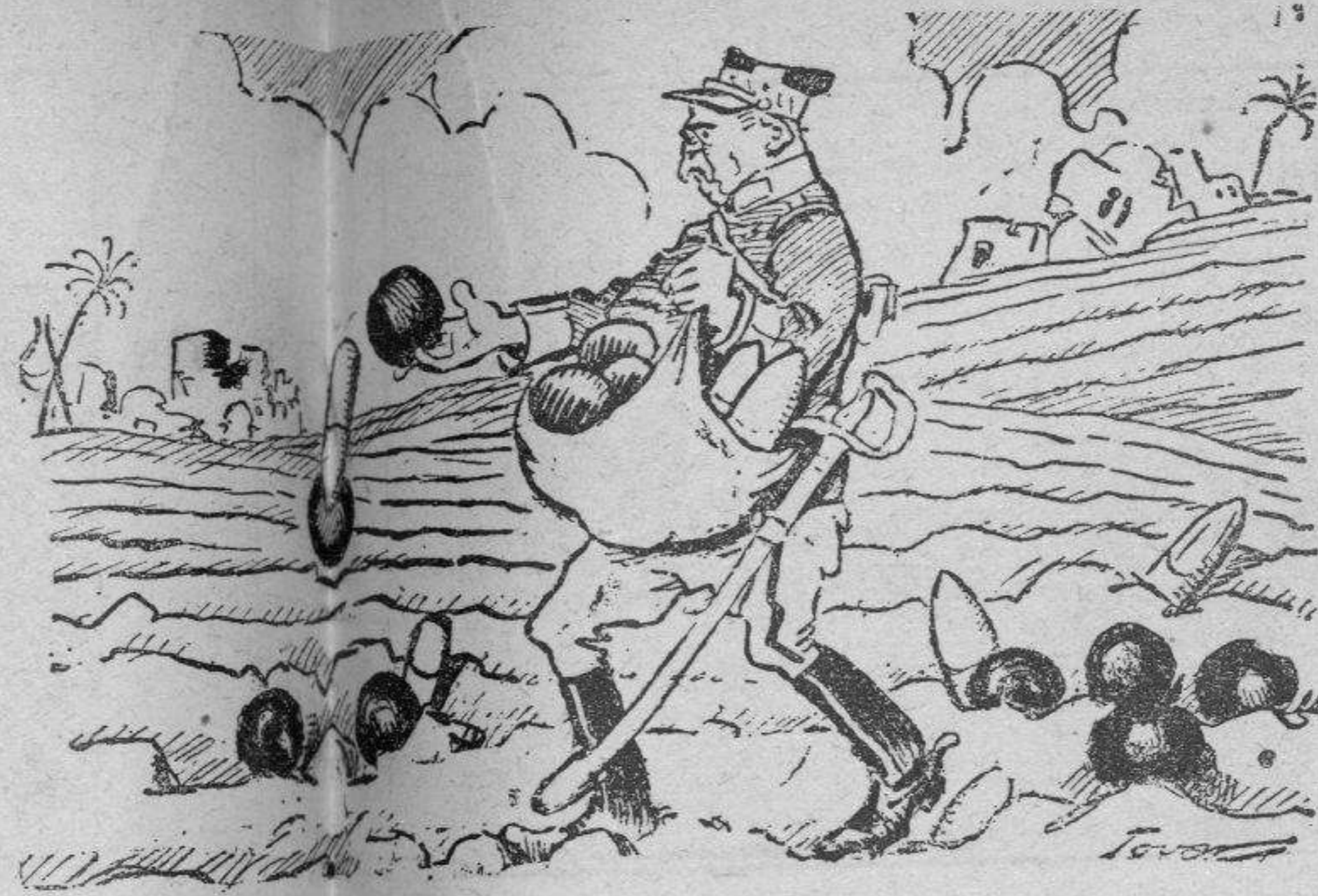
Aquesta categòrica declaració ha produït a Stuttgart una estupefacció immensa.

Ara, aquí a Espanya, el cas no'ns vindrà de nou, perquè tots sabem de molts rucs que han arribat a catedràtics, i fins a ministres d'Instrucció Pública.

Entengui-ho be, doctor. Si vostè'm talla les cames no tornaré a posar mai més els peus a casa seva.

EN ELS CAMPS DEL MARROC
Els francesos sembraven la pau amb llavor de calibre 24.

(Del Heraldo de Madrid)

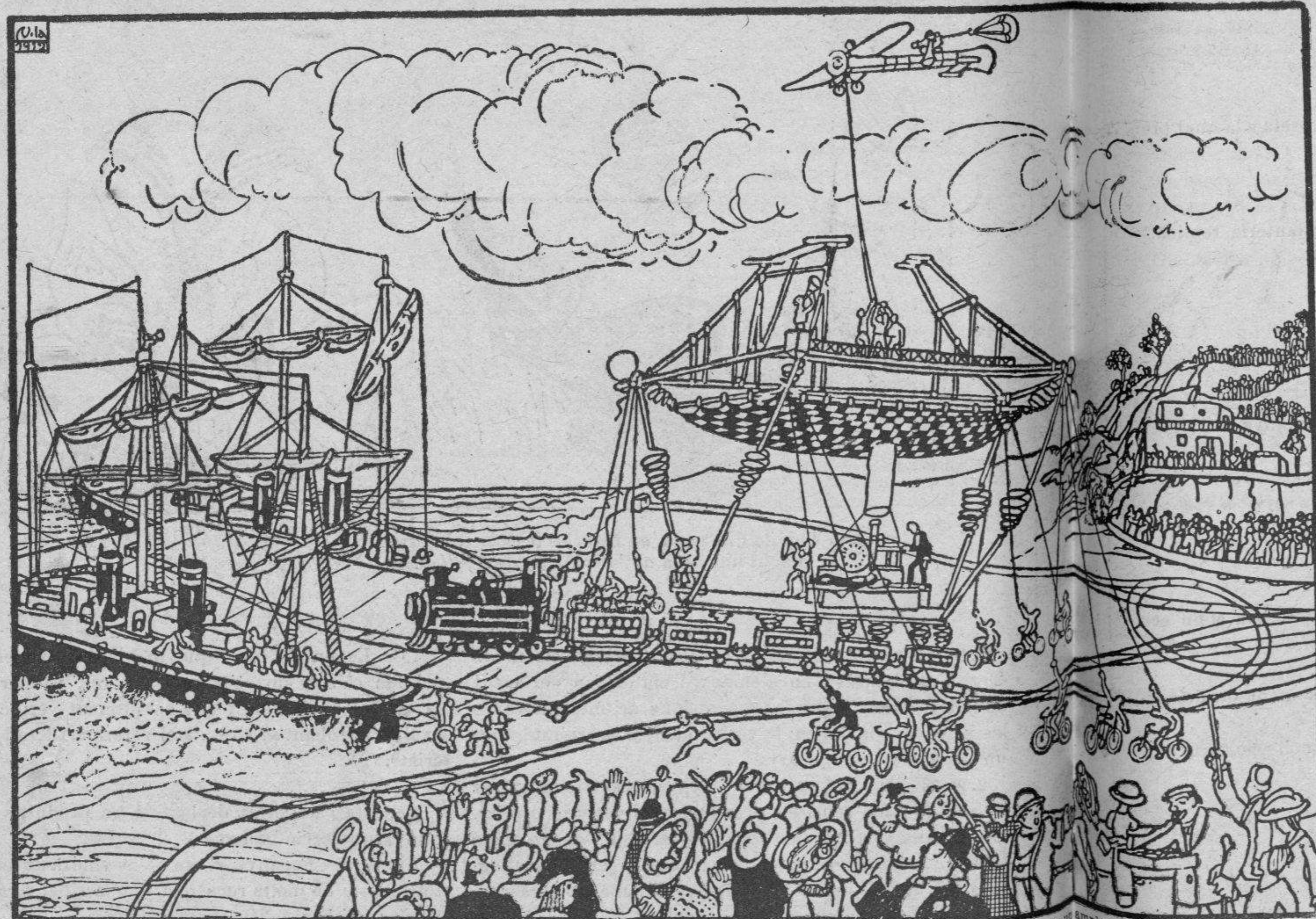

DAVANT DE LA NUBOLADA

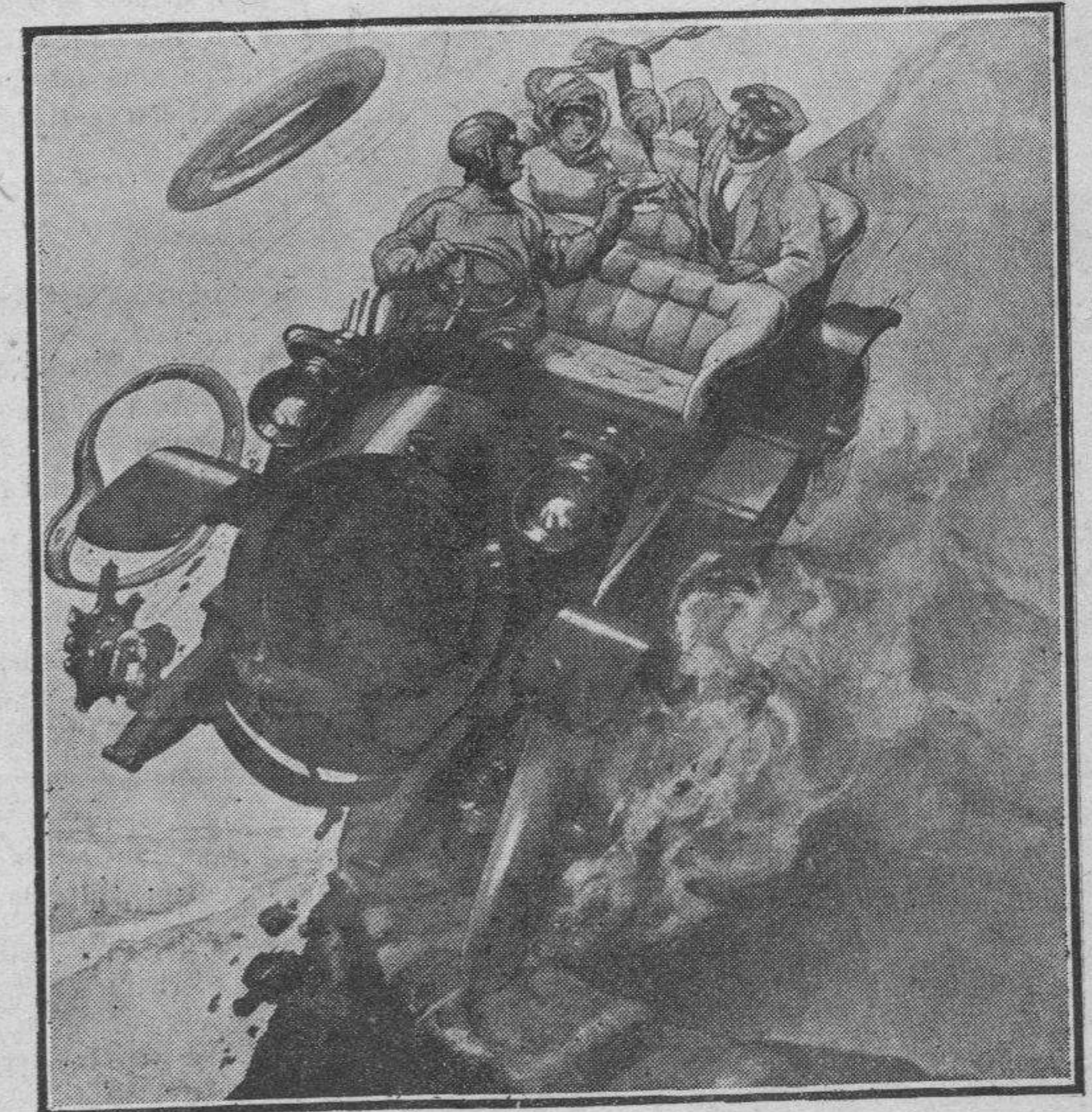
Canalejas. — Senyor comte: no li sembla que'ns refugiesim a les Corts?

(Del Heraldo de Madrid)

LA SEGURETAT DELS AVIADORS

Aquí's podrà veure, sense gran esforç, com queda resolta satisfactoriament la seguretat dels aviadors. Aquest senzill aparell consisteix en un ample velarium que, col·locat en un ferrocarril, va sempre seguint a l'aparell aerí. Des d'un telescopi meridional dos guaites se cuidaran de que aquest se mantingui completament perpendicular; i en cas de caiguda, sis homes, col·locats convenientment, estiraran una corda, precipitant la caiguda, però major seguretat de l'aviador, que quedarà completament lliure en el velarium, quedant suspès en la part alta de l'aparell. Dotze motocicletes cuidaran de mantenir l'equilibri. En cas de que l'aviador tingui de volar per sobre la mar, aquest senzill aparell quedarà instal·lat en una plataforma que's col·locarà entre dos vaixells. L'ordenança de l'aeroplà comptarà amb un senzill paracaigudes.

El chauffeur. — Para compte aont aboques, barroer!

(De Le Pèle Mêle, de Paris)

— Es cert que's lleig, però té un cor d'or. T'hi pots casar amb els ulls aclucats.

— Amb els ulls aclucats haurà de ser, si de cas.

(De *Le Figaro*, de Paris)

— Cambrer, vegi: un cabell blanc a la sopa!

— Al senyoret li passa com a mi: troba a faltar la rosseta que teníem a la cuina!

(Del *Puch*, de New-York)

BONS MOTS

En Pau Llué, al saludar a una senyoreta a la qual pren per casada:

— Com segueix el seu espòs?

— No'n tinc, de marit, senyor meu.

Y en Pau Llué, esforçant la seva galanteria, replica:

— Quant deü sentir-ho, l'infeliç!

* * *

DEIA UN CESSANT

— He servit a l'Estat durant vintidós anys.

— I ha cobrat tot aquest temps?

— Sí, senyor.

— Aleshores ha estat l'Estat qui l'ha servit a vostè.

* * *

— En tot soc metòdic, — deia un bromista a un seu company d'oficina. — Sempre porto cinc duros a la butxaca a disposició dels amics.

— Casualment els necessito. Fes el favor de deixar-me'ls.

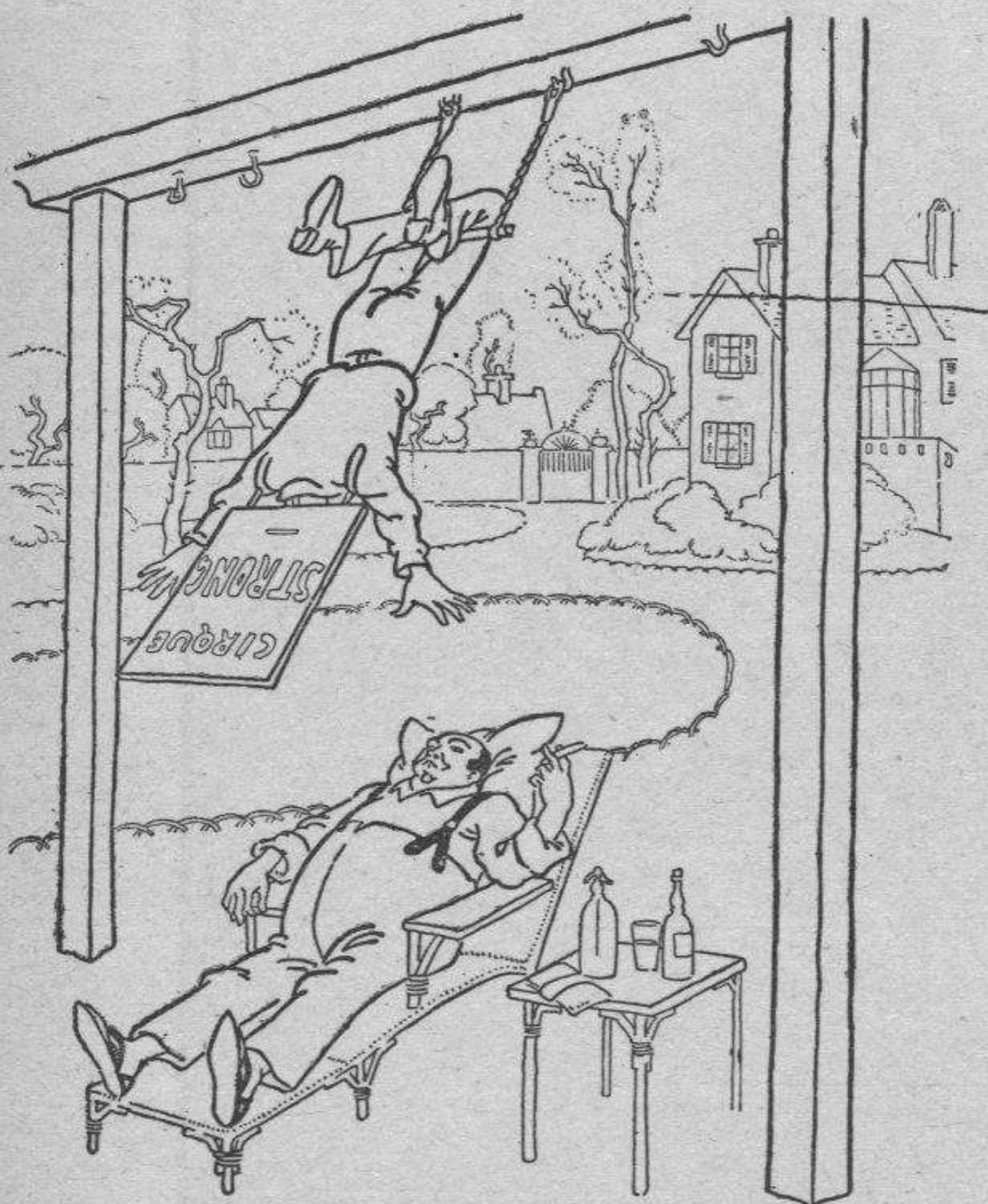
— Impossibilit! Si te'ls deixava, ja no'ls portaria a la butxaca a disposició dels amics.

* * *

ENTRE PROMESOS

— Digues: si estés lluny de tu, seguiries estimant-me?

— Vaia una pregunta! Estic convençuda de que quant més lluny estiguis de mi, més haig d'estimar-te.

El director del circ utilitza els seus anunciadors ambulants pera que'l ventin durant les seves sestres estivals.

(Del *Pèle-Mèle*, de Paris)

EN UN RESTAURANT

— Però, home! Ha posat a la nota cinquanta cèntims de paper, i no n'he gastat ni un sol full.

— Es lo que val el paper en que està escrita la nota.

* * *

Un subjecte sovinteja des de fa temps una casa amiga, aont els nois el reben molt contents sempre que'l veuen arribar.

— De manera que us agrada que vingui a casa vostra?

— Sí, sí, molt; perquè el dia que vostè ve fem més bon dinar.

* * *

En una tertulia deia una senyora molt supersticiosa:

— Es un bon auguri el que a una la segueixi un gat negre.

I un dels circumstants replica:

— Doncs, vegi, senyora; dubto que les rates siguin del mateix parer.

* * *

— D'aont vens?

— De casa el sastre. M'ha costat quart i ajuda aconseguir que'm cobrés els quartos.

— I això?

— Oh, es que'n volia més.

* * *

EN L'ESTACIÓ DEL FERROCARRIL

— Digui, Joan: a quina hora surt l'express?

— I qui li ha dit al senyor que'm dic Joan?

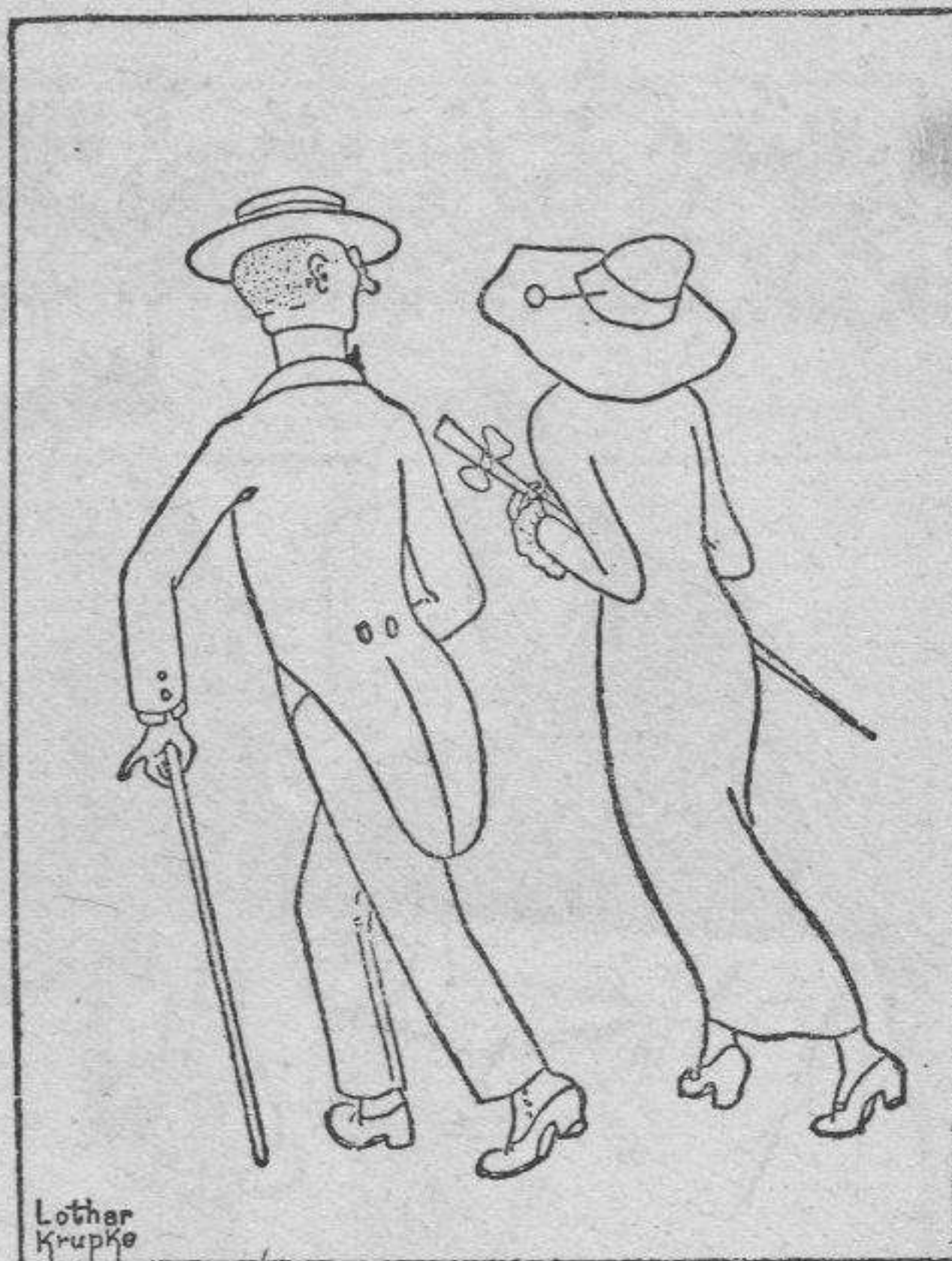
— Ho he endevinat.

— Doncs endevini també a quina hora surt el tren.

El pescater. — Que si es fresc, diu? La pobre bestiola s'ha mort aixís que l'ha vista a vostè.

(Del *Punch*, de Londres)

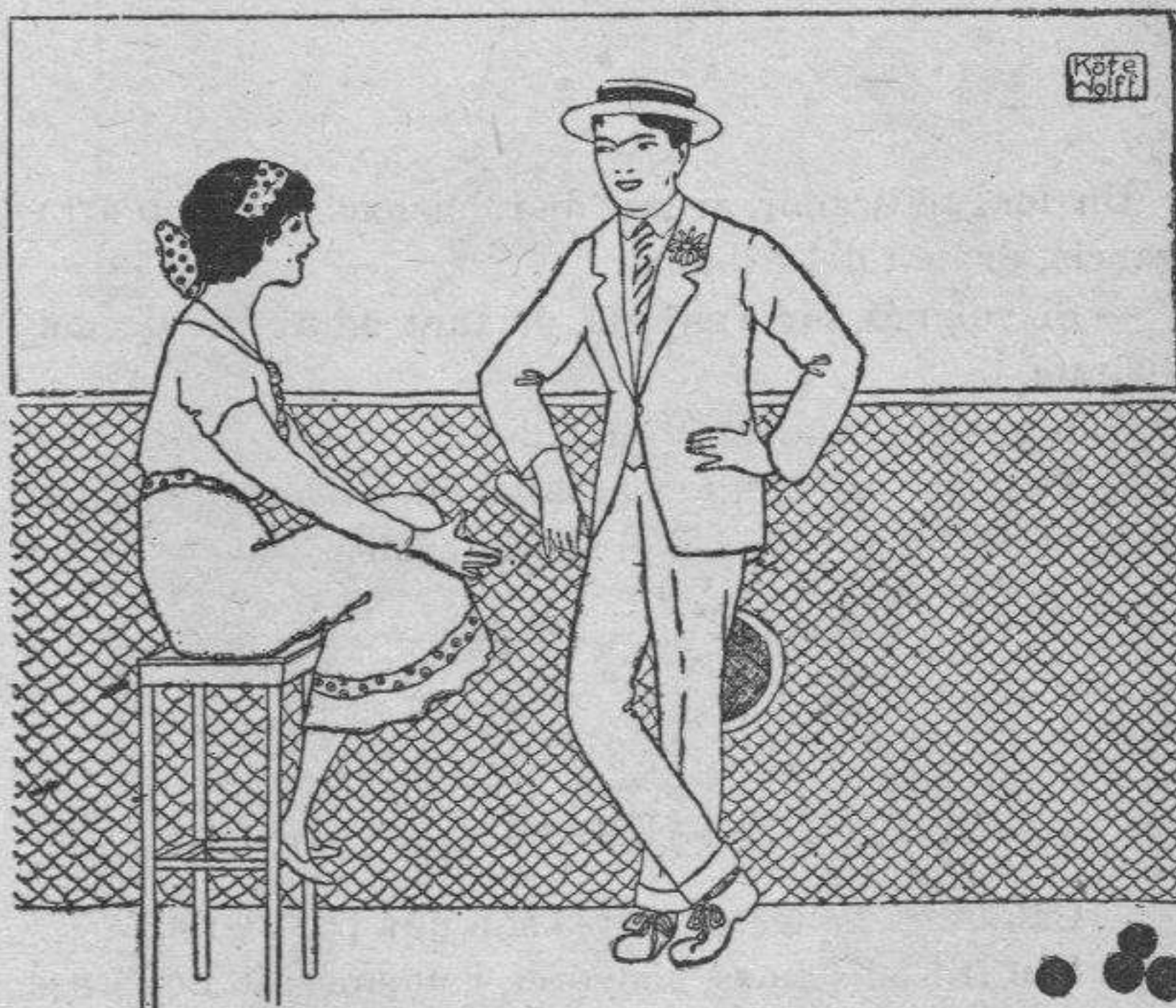

Lothar
Krupke

— Me permet que l'acompanyi, senyoreta?

— I que poc original que es, vostè! Al menos he trobat vint senyors que m'han dit lo mateix!

(Del *Ulk*, de Berlín)

Kate
Wolff

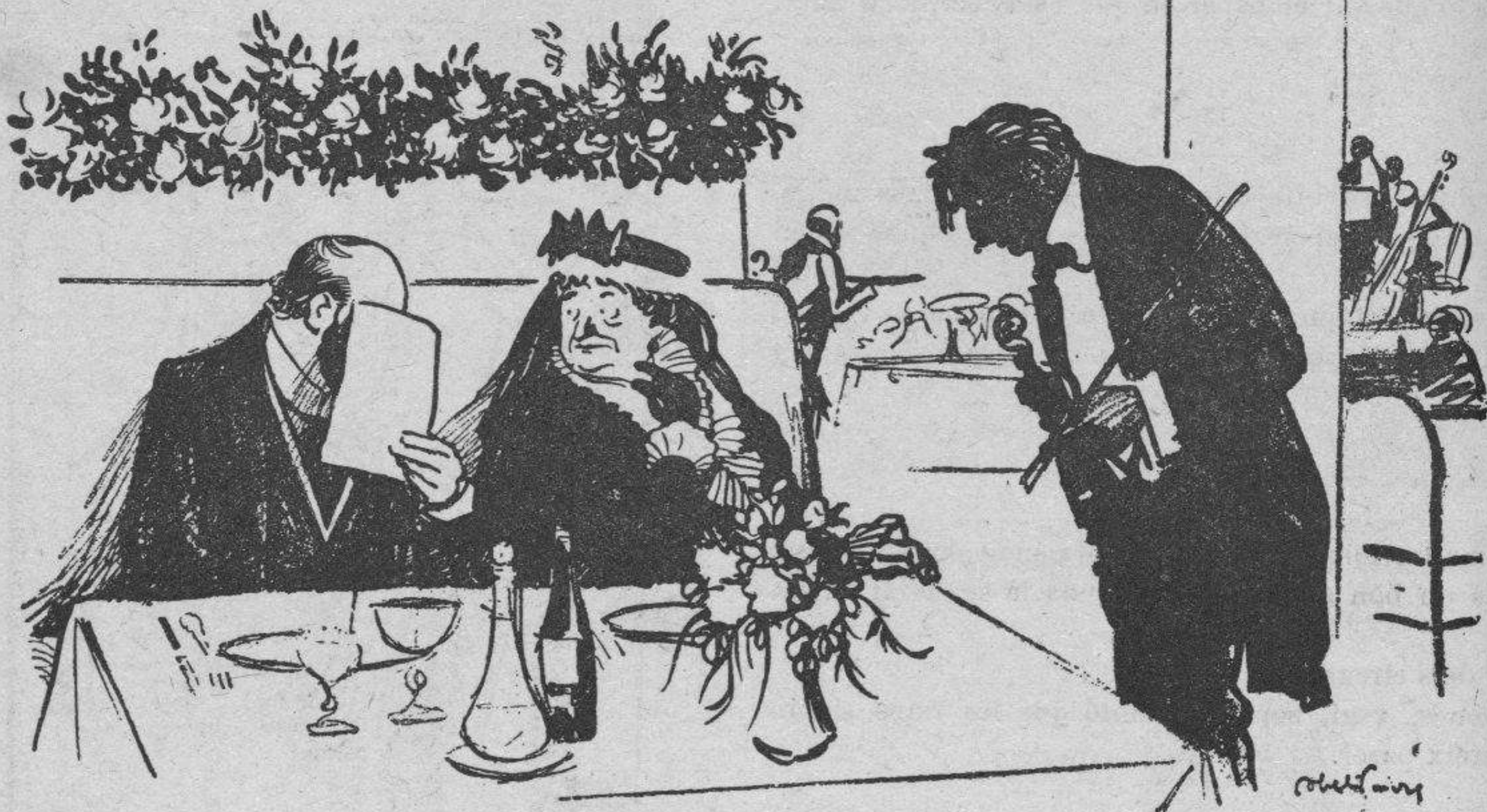
— Veritat, senyoreta, que'l *libretto* d'aquesta òpera nova es molt poca-solta?

— El *libretto*, sí; però la lletra es molt bonica.

(Del *Ulk*, de Berlín)

AL «ROYAL»

(De Le Figaro, de Paris)

ENTRE UN MINISTRE I EL SEU FILL

- Has quedat be, als examens?
- Sí, papà. M'han donat *sobresaliente*.
- I què t'han preguntat?
- Si era fill de vostè.

* * *

Un magnetitzador, acusat de robo, exclama amb arrogancia, davant del tribunal:

— Si volgués, me venjaría, deixant adormits als magistrats.

A lo qual va replicar el president:

— Tant se val! Així com així, ens adormirem bon punt el defensor comenci el seu informe.

* * *

EN UN RESTAURANT

- Cambrer! Aquestes ostres són una porqueria!
- Són fresquíssimes, senyoret, i, además, jo no hi soc a dintre.
- Lo qual prova que no ocupa el lloc que li correspon.

* * *

Deia un advocat a cert lladre a qui acabava de posar en llibertat, gracies a la seva magistral defensa:

— Be pots estar-me agrait; la teva salvació es gairebé un miracle.

I el client va contestar-li, amb llàgrimes als ulls:

— Senyor, soc pobre, però no passi cap pena, perquè també soc agrait. Lo primer que robi serà pera vostè, li ho prometo.

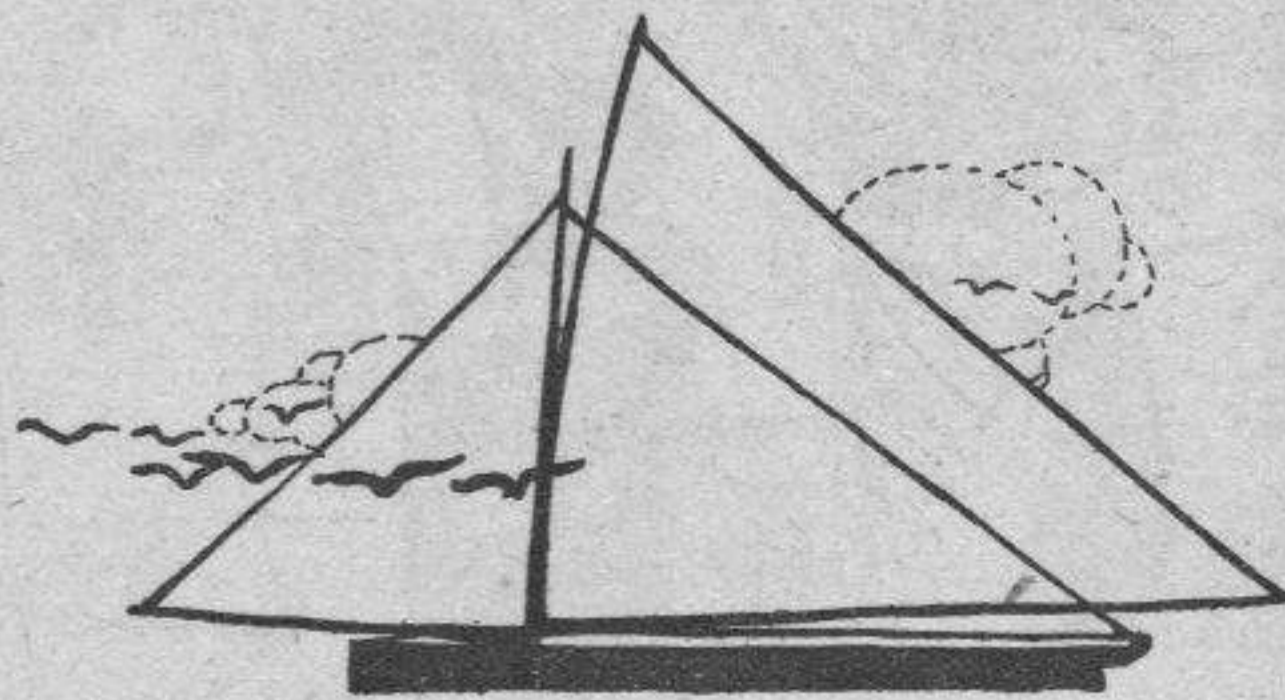
* * *

Deia un bromista a un orador d'ateneu:

— Quan vostè acaba una conferencia ha de sortir de puntetes de la sala.

— I per què?

— Per no despertar l'auditori.

ELS PRÍncePS DE L'HUMOR. — H. Abeking (Alemanya)

SENSIBLE EQUIVOCACIO

— Quina senyoreta més bufona!

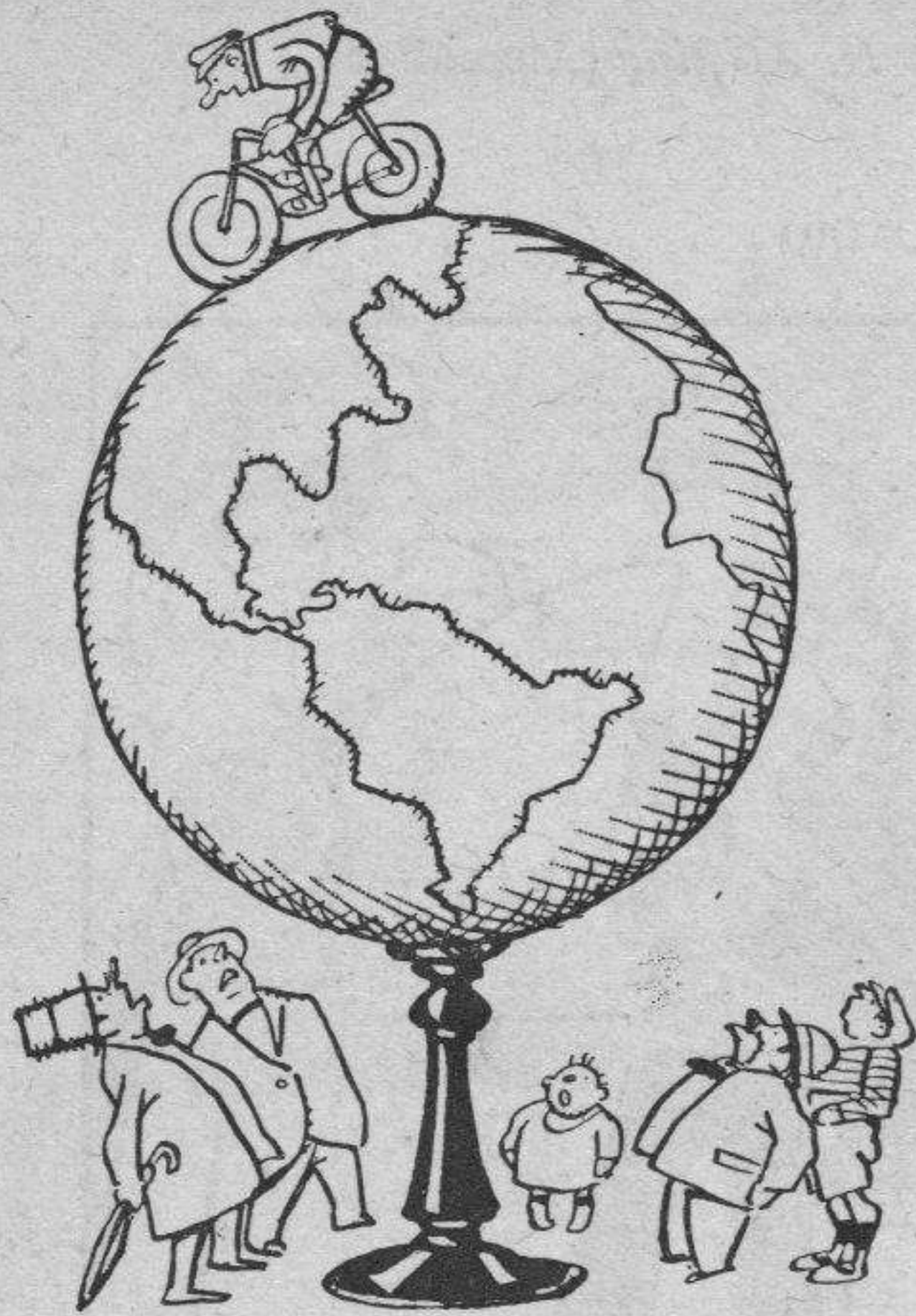
— ... I quin peu més suau...

... i més tou...

El pare. — Jove: vol fer el favor de no trepitjar-me les botes de goma?

Ha dado la vuelta al mundo
en una hora cabal
en máquina marca **SVELTE**,
que no conoce rival.

VALLET Y FIOLE, S. en C.
Caspé, 40 ✕ ✕ ✕ **BARCELONA**

— Pueblo muy fuerte ha de ser
el que haga esta Revista;
con ediciones así
es muy fácil la conquista.

“AFRICA” se publica mensualmente
REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN
Pasaje Mercader, 4 :: **BARCELONA**

— Ya me tienes olvidada,
y esto no puede ser.
— Es que la **ENOFOSFORINA**
me tiene robado el ser.

ENOFOSFORINA SERRA
Pelayo, 7 **BARCELONA**

MONDIAL HUMOR

Número corrent. 10 cèntims
Números atrassats. 20 »

SUSCRIPCIÓ

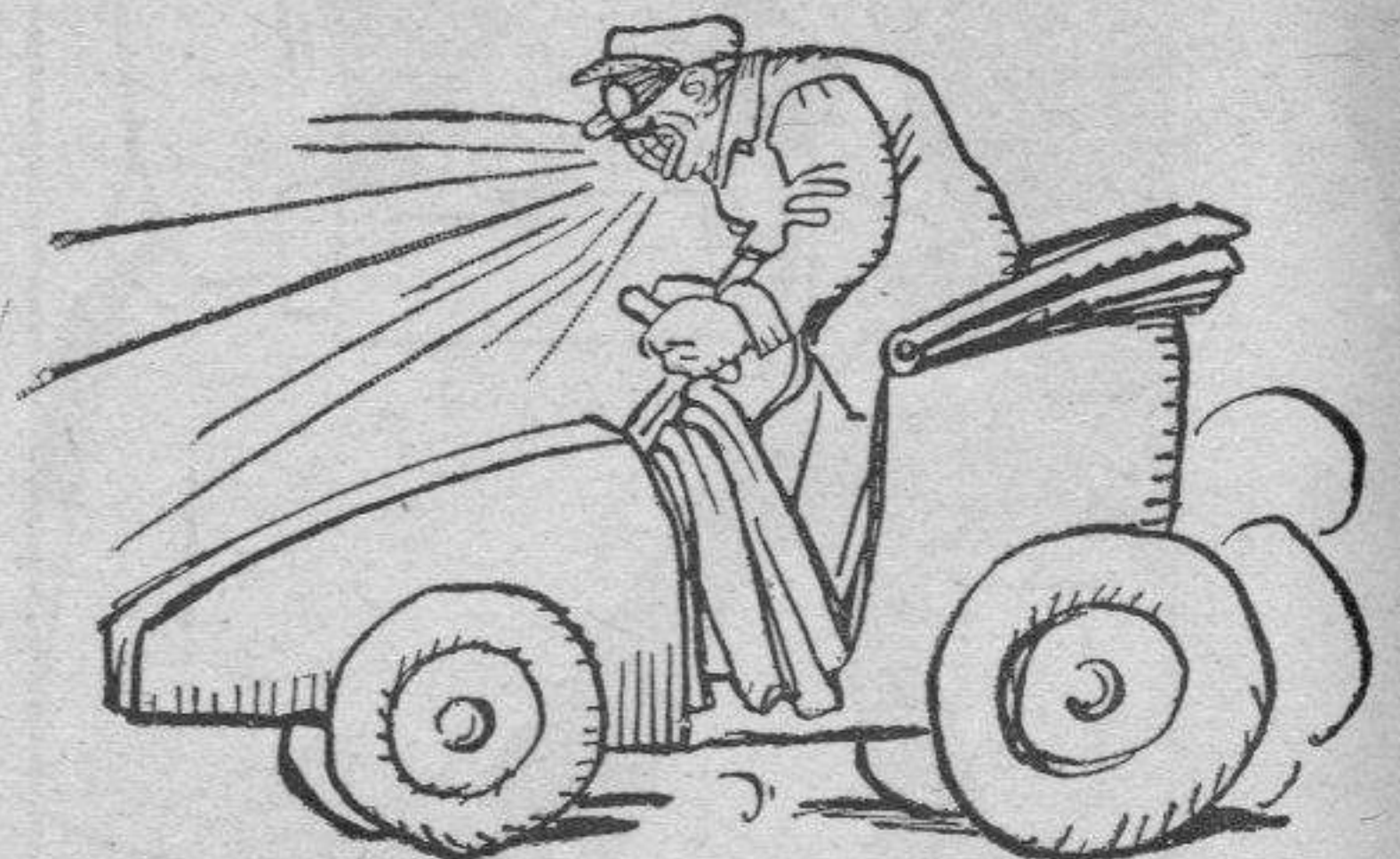
Espanya 6 pessetes any
Extranger 8 francs »

Pagat per anualitats anticipades

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Mallorca, 192 :: BARCELONA

El viaja en automòvil
y no necesita farol.
Pues se lava los dientes con **HIGEIA**
y le brillan mucho más que el sol.

BOCA SANA Y DIENTES BLANCOS

Ja ha sortit!!!

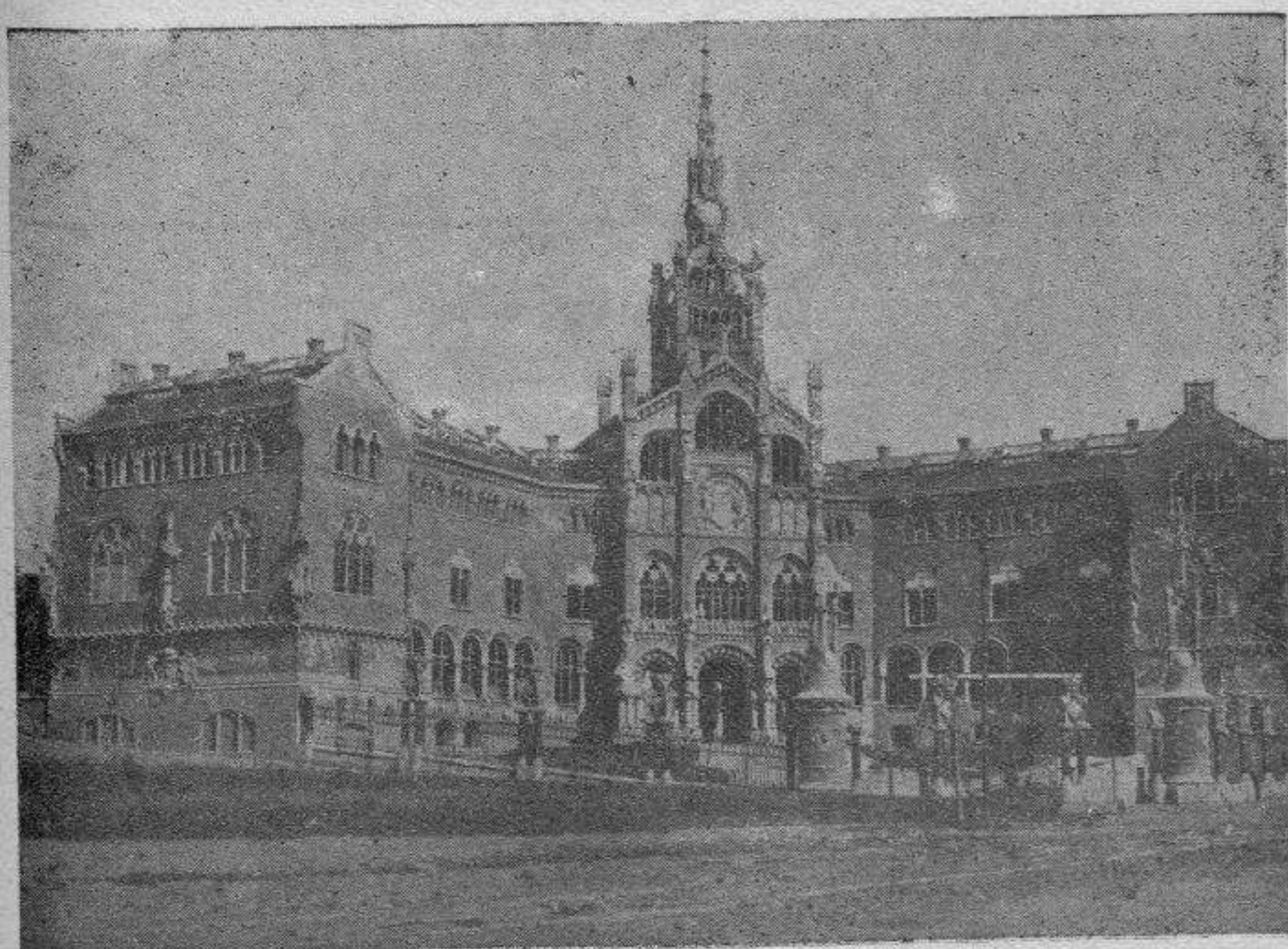

BARCELONA (POCKET-BOOK)

Un magnífic llibre de butxaca
amb 50 vistes de la ciutat, del
mateix tamany de l'adjunta

✘ mostra ✘

Preu : UNA PESSETA

De venda en totes les
== llibreríes ==

Editors :

BAGUÑA
I CORNET

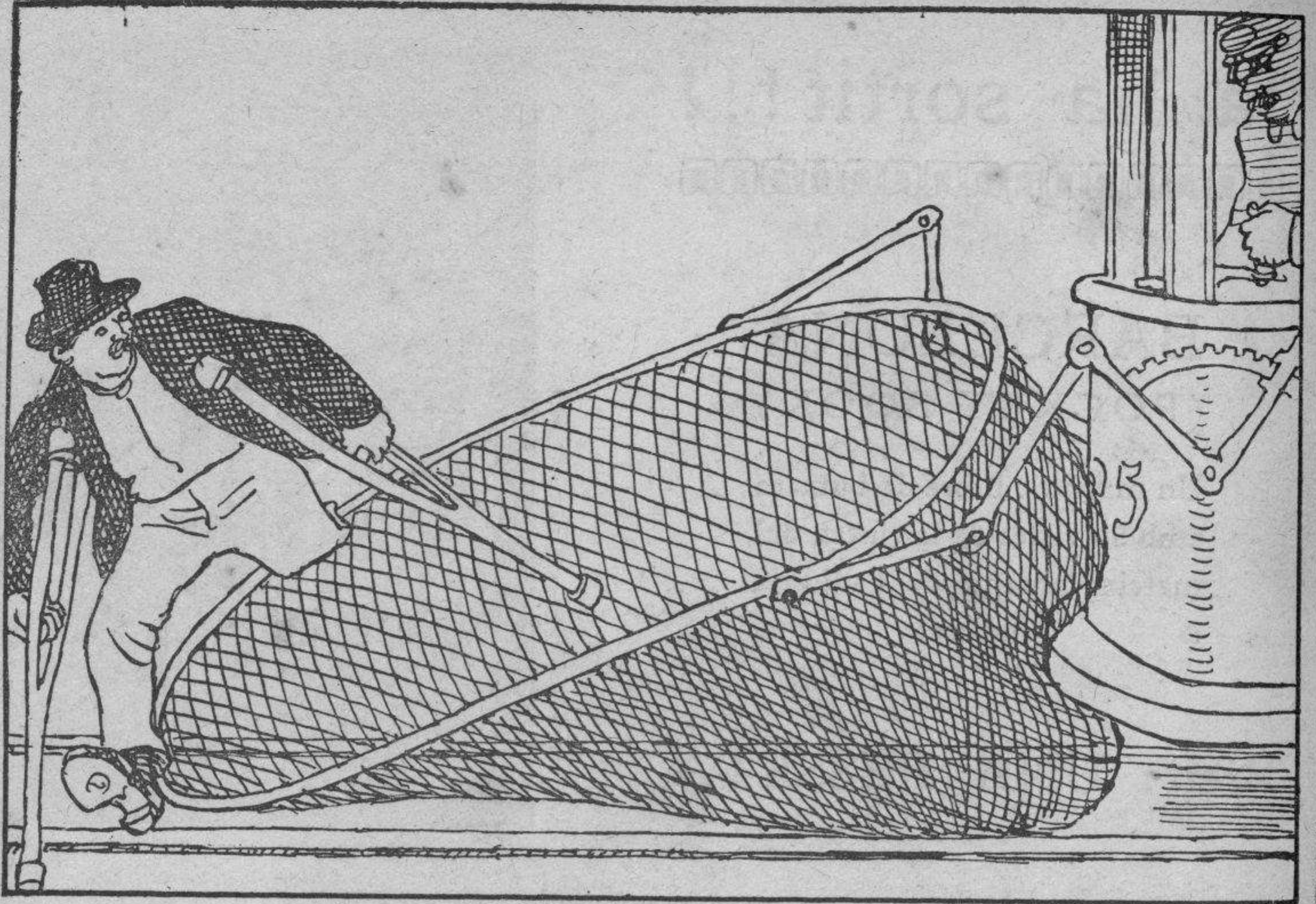
Mallorca, 192 :: BARCELONA :: Teléfono 7452

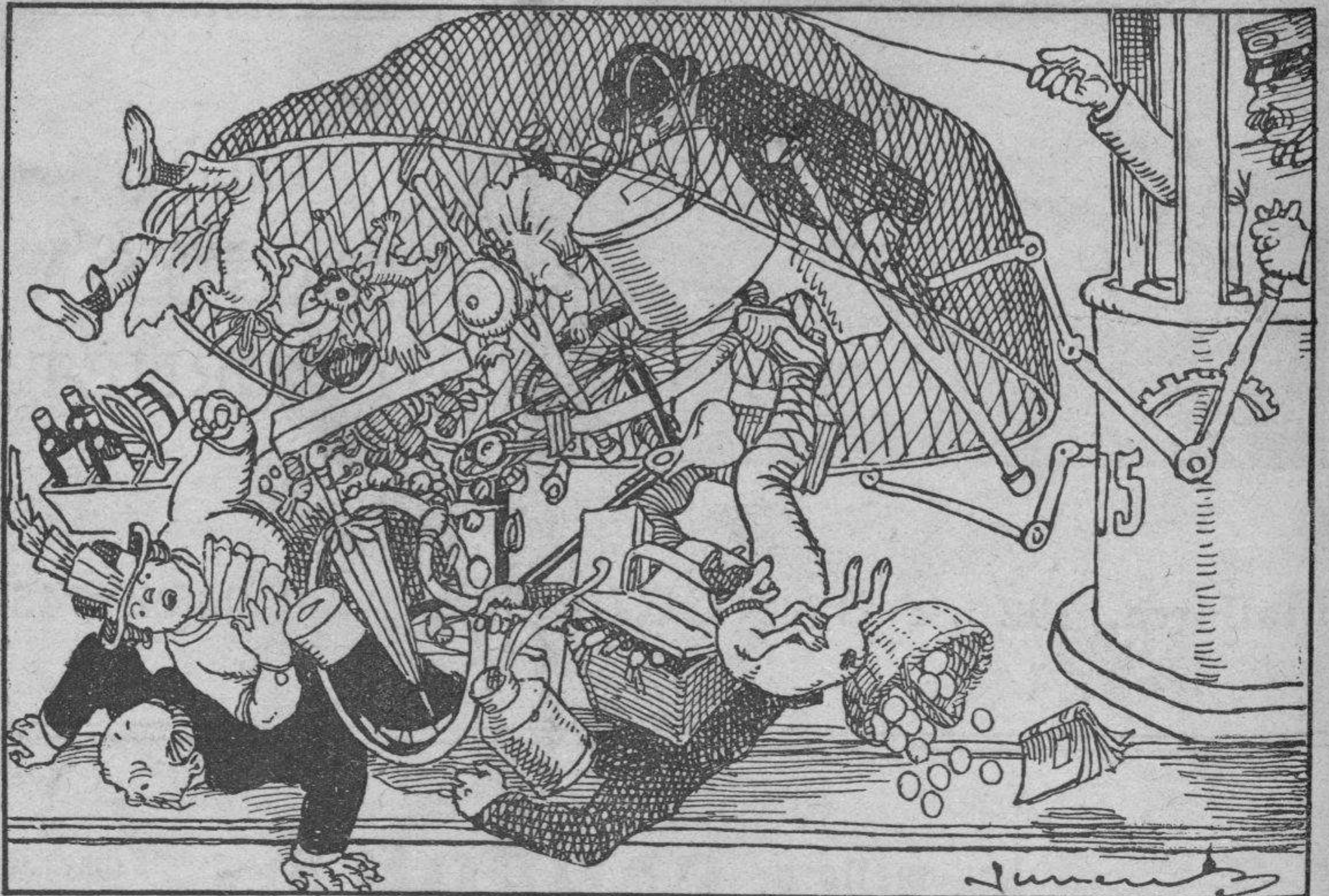
Les mellors
bicicletes?

SANROMÀ

Balmes, 62
BARCELONA

Al Nord d'Amèrica, patria dels gran invents, n'acaben de fer un encara més útil que el del fonògraf. Se tracta d'un salva-vides perquè'ls tramvies puguin marxar a tota velocitat...

... i que no dona més treball que'l de buidar-lo a la terminació del trajecte.

MONDIAL HUMOR